

EL DRAC SOCARRAT

Fa molts segles i molts anys en un regne no molt llunyà va existir un bella i rica vila i molt coneguda per la seua torre moruna.

Els seus habitants es dedicaven a moltes activitats: hi havien mercaders, agricultors, artistes, artesans...la majoria d'aquests eren terrisers, per això la vila estava plena de tallers on es podia distingir, per sobre tot el paisatge, les siluetes dels grans forns que plenaven tot el cel de fum.

A les afores de la vila es trobaven les "Olleries Majors" on es concentraven els més importants obradors. Era ací on tenia el seu Abraham Amyla, que era un dels millors terrisers, les seues peces destacaven per la seua bellesa i qualitat: cànTERS, pitxers, tinages, orces, escudelles, cassoles, talladors, plats, servidores...eren demandes per tot arreu del mediterrani i més enllà.

Aleshores els seu forn no parava mai i sempre estava encés dels molts emcàrrecs que rebia.

Al taller treballaven moltes persones: uns s'encarregaven de la preparació del fang, altres de fer les peces al torn i uns altres d'encendre, mantindre i vigilar el forn.

Abraham tenia sis fills (quatre xics i dos xiques) els mascles treballaven amb ell i les dones ajudaven sa mare en les tasques casolanes i a la botiga on venien els seus productes. Dels xics,els dos més majors, estaven molt feliços d'estar al taller, tant i això que havien arribat a ser uns grans artistes i per aquest fet eren els encarregats de fer les peces més delicades i valuoses, sobre tot las esmaltades en blau i daurat . Per contra ,a Azmet, el menut, no li agradava gens ni mica el treball al obrador, són pare ja no sabia on ficar-lo, estava desesperat, havia provat en tots els llocs , i com que no mostrava gens d'interés li va encomanar el repartiment de la mercaderia per la vila i voltants.

A trenc d'alba , el xiquet plenava el carro de peces i se n'anava amb la mula com única companya.

Un dia que havia que portar un encarrec al palau, se'n va trobar a la plaça d'armes un nombrós grup de cavallers practicant lluites amb grans i lluits espases i uns altres lluitant damunt de cavalls encoraçats. Azmet se'n va quedar bocabadat i, de sobte, va adonar-se'n del què volia ser: un cavaller, però, no qualsevol, el millor.

Des d'eixe moment es passava tot el dia somniant en grans batalles, en lluitar al costat de valerosos guerrers i servir a poderosos senyors. Pensava que la seua tasca era molt avorrida i per això estava a tothora jugant amb una espasa de fusta amb els seus amics que eren com ell. Per aquest motiu, són pare s'enujjava molt i no parava mai de renyir-li per no tindre cura del treball, estava fart de rebre les queixes dels clients perquè la mercaderia els arribava a deshora, i li deia:

-“Oblidat de espases i batalles cap de suro! i fes ben bé el treball perquè sino et quedaràs sense dinar, berenar i sopar. I escolta'm atentament mai un fill de terrisser arribarà a ser un cavaller”.

Un dia , de cop i volta, els nubols van ennegrir, el cel se'n vatornar fosc i van començar a caure llamps i trons. De sobte, va escoltar-se un grit esgarrifós que va fer tremolar la terra. Aleshores tots els ciutadans van aturar les seues activitats per mirar d'on provenia aquest rebombori, i se'n van quedar estupefactes en descobrir un drac gegant fosc i lleig com un pecat que sobrevolava la ciutat. Tot seguit aquesta bestiola se'n va parar dalt de la torre de la vila va esbufejar i va deixar anar un doll de foc per la boca i amb veu grau i forta els va dir:

-“Ara sóc jo el que mana a la vostra vila i si no ateneu les meues demandes vos fregiré com llonganisses i botifarres. Vuic que tots els dies me'n porteu per menjar: un cavall, dos vaques, tres ovelles, quatre anecs, cinc conills, sis gallines i set predius i per favor, sense cuinar perquè d'això ja m'encarregue jo”

Tots es van quedar paralizats per la por, els homes no sabien què fer, les dones ploraven i sanglotaven i els pobres xiquets no eixien de sota els llits. Es preguntaven com anaven a aconseguir els animals demanats atés que no habien prou ni per a una setmana.

Tots junts van anar casa per casa a la recerca de les bestioles fins que no va quedar cap d'aquestes. Dia rere dia el drac les cuinava amb el seu alé desapareixent en la seua boca en un tres i no res.

Jaume Alcadori, senyor de la vila, fart de la situació va fer una crida demanat ajuda a tots els serfs:

-“ Qualsevol que tinga una bona idea de com desfer-se d'aquest drac malcarat que vinga al palau al instant que jo , vostre senyor, compliré el desig que em demaneu amb molt de goig i gust. Heu de tindre en compte que en tin cinc filles fadrines (només és un suggeriment...).

Se'n van presentar alguns valents però, un darrere d'altre se'ls menjava aramdura, casc i espasa inclosa i sense mastegar.

L'últim que va respondre a la crida va ser Azmet que li explicà el seu pla i li va semblar ben bé.

Eixa mateixa nit, aprofitant la foscor i que el drac dormia de panxa enlaire , el xiquet va pujar a l'alt de la torre i de puntetes li va lligar un sac de pedres a cada pota. De seguida va baixar i amb la seua espasa de fusta a la mà, va plantar-se al peu de la torre, donant crits i llançant-li pedres de allò més. El drac, mig adormilat, va adonar-se'n i es va llançar a per ell tot d'una, perseguint-lo per tot el poble, però, anava a espentes i redolons pel pes que portava a les seues pote,s sense poder fer res.

El xiquet, després de correr per tots els carrers i carrerons de la vila i més enllà, va arribar sense esma, al més gran dels forns de son pare, es va ficar dins i darrere també el drac que es va quedar atrapat. A tot córrer els amics d'Azmet

que estaven ajudant-lo, van tancar la porta ,ell en aquest moment va eixir pel fumeral,tot sequit van encendre'l amb el drac dins, que es.va cremar des del nas fins a la cua donant un udol espantós que el van escoltar tots els bons habitants, posant-los la pell de gallina.

La noticia del fi del drac va aplegar a tots el racons, els homens van deixar de tindre por, les dones van parar de plorar i sanglotejar i tots els xiquets van eixir de sota els llits. Tots junts van eixir als carrers per celebrar la mort del terrible i insuportable drac, tots contents i plens de goig.

Jaume Alcadori, senyor de la vila, va fer una gran festa en honor a Azmet, on va mancar molta carn,és clar, però, van posar bledes, espinacs i encisams en un vaixella molt bonica obra del taller de Abraham.

El senyor es va dirigir al xiquet i li va dir :

"Azmet, has salvat la nostra vila del drac. Tu ets un valent i per a tots, un heroi. Què vols que faça per tu? Quin és el teu desig, homenet?.

I Azmet li contestà:

- "Jo vull ser cavaller de la vila i servir-vos tota la vida".

Per descomtat, el senyor va ccedir-li-ho i li va fer el nomenament davant de tots els veïns i veïnes (que es van posar les millors gales perquè el moment ho requeria i hi ha que dir que tots estaven molt elegants).

D'aquesta manera, Azmet fill de Abraham Amyla, mestre d'obra de terra de la més ferrosa i rica vila que mai heu vist, es va a convertir amb tots els honors en "Cavaller de la Vila"

Però, què va passar realment amb el drac ?. Jo us –ho contaré, si visiteu el museu on es troben les peces de ceràmica més bonica que hi ha, penjat d'una de les parets podreu veure un "Socarrat" amb un drac o... un drac " Socarrat".

I aci un gos i aci un gat que aquest conte ja s'ha acabat.

